

Catu
416

NO 416

Divan-i-Farhat

۷۱۶

دیوان فرحت

(۵۵۲۱)

دیوان فرحت

DI VAN-I-FARHAT

دیوان فارحہ

Divan - i - Farhat



بسم الله الرحمن الرحيم

کجا حسن بنیما کرد آرد من سحر کا
 بود در دین حسن بنیما کرد آرد من سحر کا
 در امر عینیت لعل الی لب اگر
 از کینو کو مکر و نعلیم جیانی سحر
 سحر بی باکی نمانش به بو سحر
 نشتر سی زخم سحر به بریم رگی پرده
 ریزه بنی محم سحر نه کجا بر تر کبی
 بهر کبی سحر سی و سحر سی و سحر کا
 بهر نو بر حور و سحر بهر فانیات کا
 بهر نمانه نو سحر رسالت ماب کا
 کد کاتب لعل انجمنی عالم به خواب کا
 بهر کوی سحر سی و سحر سی و سحر کا
 بهر لعل و سحر سی و سحر سی و سحر کا
 و سحر سی و سحر سی و سحر سی و سحر کا

3
 مستغنیات از بری حجاب
 در باهر سوای سر می چشم نریز و بکمه
 نگوشت ز نو و بکمه که بر نفس آب کا
 روغن نیوا از برگی از من حباب کا
 سوسن مندم از پیش منیم اما خود دل
 سدم همی نو با صی رنگ اسلی شربت کا
 در کینه سر سیه رخساری من هم
 زدن کیهون نبود سوال و جواب کا
 بابت زنی سی که هر کجای نیست حجاب
 کلبا سو کا حار اول کا حجاب کا

سرانه سر حور و منی و حسیه و حسیه

با در کلباسی نمکوده عالم شباب کا

چها سار زنگ حور و منی و حسیه و حسیه
 نه منی سو حور و منی و حسیه و حسیه
 زنی ده صورت از احسن جسم و حسیه و حسیه
 زنی ده صورت از احسن جسم و حسیه و حسیه
 زنی ده صورت از احسن جسم و حسیه و حسیه
 زنی ده صورت از احسن جسم و حسیه و حسیه
 زنی ده صورت از احسن جسم و حسیه و حسیه
 زنی ده صورت از احسن جسم و حسیه و حسیه

بزبان بنیم و کمال و حسیه و حسیه

همی از بان کلبا بدلا از منی و حسیه و حسیه

کینه من کجوه کر و بکب
 کله و زبرده شک کل کانی
 هم ترا جلوا فختلف بابا
 منکب لکب خفتبارون کب
 رات طره شنه ماه بعیر
 شمع سال شکی النولکوس
 نه عر لحوان جو زخت اسنی بیل
 دیر من بی سرالکر و بکب
 جوان صا کج و در بدر و بکب
 کب همی شمش دل نه فر و بکب
 جب او تر نو بد بهر لخر و بکب
 سابع محکس کوجم نه و بکب
 نخل الفت کابنه عمر و بکب

تادم صبح لوحه کر و بکب

کرم فیان دماله دل باصور نه
 لکی حماله دماله دل باصور نه
 صدق نه دل به دور نه طلوع نه
 و دل بهی کب نه حریف بوسل حوکر نه
 انکی شکی زس لقلع نه متصل
 ثابت نه خرم باده کب به کب فقط
 تی حریف شک له بوم شور نه
 حاد نه ذلک سب رسور نه
 بشنه شک بوسل سر نه جور نه
 محبت عدلکوس سر نه لقر نه
 سولع کفم نه دماله شور نه
 اسخ نو بهی منت شرا عر نه

ظالمی که دلش نه حرمم بار
 پنهان اسب ملکهای ده خود خویش
 بر ظالمی حرام به خیمه کج کو
 لایع ذران بار مرا شمع کور نیست
 ستمی چشم داورم به لعل که بود مرک
 اسکی می مرز فیه انا مرد در نیست
 منتهی به چشم دل آرد لعل
 دهنه بر کافوت قبیله او کما ظهور نیست
 نو به جلود سبقت قتل سر ظالم ازین با مانده

زحمت سمنه کابهل کب قصور نیست

دل صوفیه بار کب سمنه کب
 چراغ اخبار کب سمنه کب
 جلال ادر کب سمنه کب
 حیات نازنا کب سمنه کب
 جوشی تمهید و عدل کب سمنه کب
 اکبر از لعل کب سمنه کب
 کور صم نه مغفل عن حق کب
 اوصی سمنه کب سمنه کب
 دین جوش لال طبر و بکود دامن
 مردار کوسه کب سمنه کب
 رات کی تم سمار کب سمنه کب
 نمنه کب سمنه کب
 رسک کلمه کب سمنه کب
 تنگنه کب سمنه کب
 آکو کانا ناز کب سمنه کب
 ککو طبع کب سمنه کب

روزگار که بود فرحت آه

بهان جرم منم که کین منم که کین

همه عروک خوشم به چشم مرا زان	لکه کام که دل کشور به بان کاران
نه بهی دامن دل را نکست عیاران	هوای خوش بر پر چند که نه منم زان
همه حال دمان مرده اکثر کا	بر ما اوس کوهی بکر که مرده زان
نه دامن بی کس لولا که کشته کلون	کمانه فقط بدم نه منم زان
چهره او که بود بکین بکین	شید لوس که کین لوس که کین
قدم رکت سر اوس در بر بود شام مرد	بیت هم دلت و دمان در عرو دمان

کرد بر باد رحمت لک لوس که کین

گور او و نم هوای لوس که کین

قلب نهایت بر طلبکار صفا	منه سر به ربه نه بر حلال کا
عقل بر تو کفر جمع بر سر نشاند	رسم بر من می چشمه راه اند کا
همه کس با دامن کین لوس که کین	خوای نه من سر جان کور کین
مانند رس او نه کین نه کین	منه علی خود بر سر نه کین

مهر او

اکل منہ نائندہ کہ کب نور سہا کا	سہرا دوسری بچہ بولے گا کہ نہ ہو کر نہ
ہیں جہیز جلوہ پنوار دوسری جلوہ نما کا	جہیز ہرگز نہ دیکھیں یہی محبتی لوگ
ہر کو بھی شہر و سرسبز دل نالائک سدا کا	نی کا کہوں محو ذکر اسکو نوحی ہی
میل رکھ لے مراد اسدا دوسرے جہا کا	بہشتیہ لونت سنگ کار و کر کے لعل
کب بوجہ ہر حرف نو فہم سہر و با کا	ہر کو جہیز میں نہ ہو بولے کہ نہ ہو
فارغ ہو گیا دنیا و سر میں شل خد کا	نہ ہو گا کہ نہ ہو مراد سلف سہا کا
عنی کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ	و اسی ہو چراہ حال مہر سہا کا

کب رہے کوئی ہی سہی کہ نہ ترانہ رحمت

ہر شہر میں ہی شہر و سرسبز دل کا

شہر و سرسبز دل و جسم افزہ درد سہا کا	شہر و سرسبز دل و جسم افزہ درد سہا کا
دلینے بس کہی کہی کہی کہی کہی کہی کہی	دلینے بس کہی کہی کہی کہی کہی کہی کہی
تو نہ روتے نہ ہی محو ذکر اسکو نوحی	تو نہ روتے نہ ہی محو ذکر اسکو نوحی
راہ لیل میں کب رہا کہی کہی کہی کہی	راہ لیل میں کب رہا کہی کہی کہی کہی
جہ کہی کہی کہی کہی کہی کہی کہی کہی	جہ کہی کہی کہی کہی کہی کہی کہی کہی

خاک مراد و سکی کعبه میں ہو بر بارک
بغیر مراد و سکی کعبه میں حاصل ہو
دوم سمر و سکی کعبه میں ہو بر بارک
نہا خیر و سکی کعبه میں حاصل ہو
دور کعبه و سمر از سکی کعبه میں ہو بر بارک
سدر اہ باد بہ کعبه کعبه میں حاصل ہو
جو در سکی کعبه میں ہو بر بارک
جانی وہ کعبه میں جویم قدم میں داخل ہو
مہر سکی کعبه میں ہو بر بارک
داع جانان لیجیم ہم میں ہو بر بارک
طردہ کعبه میں ہو بر بارک

سہ و سکی کعبه میں ہو بر بارک
نہا خیر و سکی کعبه میں حاصل ہو
دور کعبه و سمر از سکی کعبه میں ہو بر بارک
سدر اہ باد بہ کعبه کعبه میں حاصل ہو
جو در سکی کعبه میں ہو بر بارک
جانی وہ کعبه میں جویم قدم میں داخل ہو
مہر سکی کعبه میں ہو بر بارک
داع جانان لیجیم ہم میں ہو بر بارک
طردہ کعبه میں ہو بر بارک

گل مرزنجر کلاه چای موج نکا	لافت مشک با سحر بیا موج نکا
صحرای حیات بر تو آید سحر تو کم را بگو	رسکی نهی باد که عجب نوزد موج نکا
هر سر موج مشک آید با سحر نکا	هر جوهر عسرت که نام سحر موج نکا
ناله زار بیا بر سحر ده سحر بیل که طعم	جو کو زان کلر جو نیر سحر موج نکا
رسکی نو ویدار کا طعم موج سحر	جملگی و کمالی تو بیا سحر موج نکا
نیر ز رخسار انکی شو خنجر بر ناکه	در حیات تو هم نیت بیا سحر موج نکا

فرج زنده در موی آراب که لوردهی

شور ز سر سحر کلاه چای موج نکا

نیم مرزنجر بیا سحر کلاه موج نکا	سر زینت لاکه لاکه لاکه بیا موج نکا
آب سحر کلاه سحر تو در سحر لاج	طبع سحر طعم آید تو کلاه موج نکا
لافت مرزنجر در سحر بیا سحر نکا	آودا عورت لاکه سحر بیا موج نکا
مرزنجری در سحر بیا سحر نکا	بیا سحر کلاه سحر بیا موج نکا
نیم مرزنجر لاکه لاکه بیا سحر نکا	جسم سحر لاکه لاکه بیا موج نکا
کلاه سحر لاکه لاکه بیا سحر نکا	بیا سحر لاکه لاکه بیا موج نکا

در کعبه بند و مهر کرد بل سیر جمن
جست کل از اطاعت سر قیامت
راهی من مگر از جبر بر کشم عارفان
رو در روشن بر شب و جور ساهی
را در صحنه از جبر و سر قیامت ظاهر کرد

تند خورده تو با تو نهان جفا می کشی

دختر سر روشن صفا نور کاسه نهان	تم نه نیر جگر ده مرا حواص نهان
شور ندان سر نه تم خانه نهان	ده بی بیدان نه خود و غرور نهان
راه کم را در من گنج بهیبت نهان	که طواف کعبه کعبه طرف در بی نهان
جل کب می دلی کو در نه شب شمع	قلب ابا و سر دل بردانه نهان
سوز سر و کبریا بر کانه سران را	که بهلوهیج مر در دل نهان که الهی نهان
نام بسا جفا نهان کو در کو مجنون کینه نهی	او کو کونست نه سر حق که بودانه نهان
که بهر باره او خسته نهان به ده	اندر عرس بهی اسکو فرار لاله نهان
خاک بر کبری مجنون محمل بسا تلک	کام بهی انبیر تو نهان شبیه کو دوانه نهان
مهر بر کعبه ملا نهان نهان	اسکو کافرا در مکنون نهان به نهان
حاکم اسکو ملا با که نمیشد کباب	

حاصل

حاصل اس مریم کا ای وجود و سر بلند نہا
 گری لاش پر لاش او سکا کچھ کر ملا ہوگا
 ہوا کر منہی وہ پیر ہی کہ کب ہوگا
 جس الوار سکی رلو افوج مٹوٹ ہوگا
 جوت سس کسچی ہو مہ قصہ فصل موب ہوگا
 نو در نو کو خجہ حلا کا صی حلا ہوگا
 تیرا دستہ لیا ہی کہ ارد کا کب پہلا ہوگا
 ترا شوق رب سر دوس گلکاری نہما ہوگا
 نیات کو نہ ہی کہ توفہ دم ہی وہ ہوگا
 کتبہ موشہ وہ پاکہل کنا جہا ہوگا
 سوز کلمہ کور ہی خا صاب سور و حوب کا

بہرہ طرہ مر سہ مرتبہ اب کم سنا ہوگا
 کتبہ مر قصہ وار احادیثی وہ تولا ہوگا
 نیات کو نہ ہی کہ توفہ دم ہی وہ ہوگا
 برت شعلہ کس کہ انش رب با ہوگا
 طبع کا کلامی اکو در بہ یعنی ہو ہوگا
 طبع کلمہ مر سہ مرتبہ اب کم سنا ہوگا

حدیث سید کو با سیر سائو فیاض ہے مغرور کو نورید سر اوس کو مل ہو گا
بہل پس لرزے آب سیر مکانہ ہو کہ الہی وہ نہاں شائبہ ہو گا
پرسوئی ہیں شکیہ کہ بند سیر کو کو بہا الہی فطرت بزرگ کو نورید سر آب ام کیا ہو گا
گاہ کو چہ برسون کہ محبت سیر جیوای سوار کو سیر کیا جو سائو گریب جیوای ہو گا
مراد سیر کی حکایت محو کفانی ہی کہیں از نیست ہیں بویہی سیر قضا ہو گا
جو ہو گا شائبہ چاشنی عشق سیر زحمت

ہمارے خود دالیں کا کچھ رو سکھرا ہو گا
کل اہل کل کا رنگ عینیت ہو گا نہ کل ہو گا غیبی خدایا کیا ہو گا
خدا ہستی دال دوجہ و لہر ہو گا رومر مد نظر کہ در نہ ہو گا
جو جہاز قریب اہل تلخی کو دور را کر حضور نبی اکبر سیر توحید ہو گا
لے پیر ہیں و لکھنم لکھن اہل توقع ہو گا کہے تو اہل اسل رہ گاہہ خدایا ہو گا
مور حاشیہ سنسن لہجہ ہر باغ بہار الہی کہے سیر او عہدہ فردا ہو گا
لے لکھن اہل اوسکی بود لکھن اہل عدم سدا سحر رہے گا حکو اہل مکان ہو گا
بزرگ عیسیٰ جو ہر جہم زنا ہو وید رو کو بزرگ ہو گا خوار سیر حیدر اہل مکان ہو گا

بهرت است او یک در یک از کس مجلو فخر
 بجز مراد است که او را در حق و جفا بود
 به نظر آن که یکی در یک از کس مجلو فخر
 و به این که مراد است که او را در حق و جفا بود
 بود و با او سر که از یک در یک از کس مجلو فخر
 حکم بر طعنه اعدا کا حمله بر او بود
 نه از سوختن کما حق الله آخر بهوت کرد با

دل او که کما حق الله آخر بهوت کرد با

نگاه داشت که در کما حق الله آخر بهوت کرد با	سکس بر وجهی سر از کما حق الله آخر بهوت کرد با
الک و کما حق الله آخر بهوت کرد با	که کما حق الله آخر بهوت کرد با
از کما حق الله آخر بهوت کرد با	فلا کما حق الله آخر بهوت کرد با
جها کما حق الله آخر بهوت کرد با	کما حق الله آخر بهوت کرد با
نماه از کما حق الله آخر بهوت کرد با	جو بود کما حق الله آخر بهوت کرد با
بر از کما حق الله آخر بهوت کرد با	او کما حق الله آخر بهوت کرد با
جمن کما حق الله آخر بهوت کرد با	ده کما حق الله آخر بهوت کرد با
در کما حق الله آخر بهوت کرد با	سر کما حق الله آخر بهوت کرد با

نه صراطی کما حق الله آخر بهوت کرد با

گفتار چنانچه او سزاوارست که در احباب و ملک

بر دامن زینت و شکفتن کفشان	رسد بوسه نماند کسب و خدمت حوران
گفتار چنانچه او سزاوارست که در احباب و ملک	مکونند محبت و حسن کل و کج و دلیان
بخوان مرغ سیم به کل سینه متصل به	کسب بوجبه هر سیم و حال سید طریان
سیح حرم نخبه به لاری سبب حسد	آید بلی بولی آوردند کوه و شالیان
کام و مکسب او سبب هر لای و لک و فضا	الشیخ بلی بولی آوردند کوه و شالیان
دینش بلی بلی بلی بلی بلی بلی	آید بلی بلی بلی بلی بلی بلی
جامه لایس کانی بلی بلی	شاه و ذوق جنگ و دنیا و بریان

و احوال و سبب و احوال و سبب و احوال

و احوال و سبب و احوال و سبب و احوال

جستار کسب و احوال و سبب و احوال	بگویند با هر کس و احوال و سبب و احوال
بلی بلی بلی بلی بلی بلی	بگویند با هر کس و احوال و سبب و احوال
بلی بلی بلی بلی بلی بلی	بگویند با هر کس و احوال و سبب و احوال
بلی بلی بلی بلی بلی بلی	بگویند با هر کس و احوال و سبب و احوال

و احوال و سبب و احوال و سبب و احوال

آن طعم که آب دل سیرت
 آن سود و دست زب مدد کار لقا
 کجا نماند هر سوخته ماه او و هر حال
 نور بر هر حال لطف که حیدر لقا
 کعبه نهد چون به باد او که در هر دم
 کام بیان نغمی که نغمه شرب لقا
 دانه و دانه این حیدر به خط و حال
 بهر سبب و چه سوار سبکی که نواز لقا
 دل این است نویسد هر کس که در حق

نغمه می نواز که این حیدر کونار لقا

دختر که رام هر چه جسم مکتوب
 سدت و در هر چه فایه به سودا
 در خانه بر حیران خنای خود این
 شمع او که این همه چای میوه این
 خوشنم جان هر عاشق و در او
 حسنه می هر حکایتان هر چه اسود این
 کعبه این دس به بهر که چای میوه
 راهبر این هوا طالع مسعود این

شکله هر سبک و دل هر چه در حق

سر کتب خوب می نواز بهی معصوم این

آنکه و کمال چهارده ماه او نوا
 هر لب می حاصل قرب حضور برا
 هر شکل سر عیان به در نغمی کل
 از راه نواز سبب هر ظهور برا

حور شد و ماه سپیدی کنی سر انگور
 الهی حسن نرال سیر عرو در انبلا
 فرج صحرانرا موکر رخسار شکر حاصل
 مین لایه با سکه سیه دور کبر در دور جا
 مدت بود چنانجام می محبت
 ده انبلاک و لایه در سیر دور را
 مساق جان ملک آخرت میجا
 اسوف نیت ملک انبلا دور را
 کبول خود و دل کبابا اول حور ازین کو

ناب هوا جو فرحت جرم و تصور نرا

دل و بار و دل مرد و کتک یمن میا کباب
 به نه نیا محکوم نایب منب کباب
 موکتی با سکه کبول کج لوس کباب
 کباب جلی ننی به کف سیه سیر کباب
 آب کباب عوج پوخی دور کوار حرج
 محکوم اول سیه نچ کو کور کوار کباب
 کاشی حیدر انبا و کباب نهم اگر حور کباب
 راه دور کور کباب یمن به کباب
 هیچ بر به کونانی نهم سو کباب نهم نهم کباب
 خازن با سیر نیش نیش به نیش کباب
 دی تو محو نهم ننی یمن نیا افکار کباب
 و کباب کباب نیش نیش نیش کباب

راز کفر حرج سبی و نیش نیش نیش

هو کباب سیر نهم کباب کباب کباب

صفا که بنویسند همه سی نظر بارین مکتوب الفها ۱
 به بلایان سرکش جوی ۲ جانشان کاهار وال ۱
 عین شریعتی که کتافراد و یکبار خوار و کاه ۱
 قدسم سی رها می درخت

دورنی باره می دریا ۱
 نهان انلی بد طبع این غیب ۱
 جبهه مار و کی میان انیمه تر و تر ۱
 بلال عبده بار کات که کاه ۱
 کوه باره که کوه نهان ۱
 تماشای نهان هم می ۱
 کاه ۱
 سنا و کوه کوه ۱
 شکستون ۱
 چاه و سر ۱

کاه

نہو کا آتے دوسرے کا نوچارہ رہیوں کہ
 چھکے ہیں بڑی جھکے ہوئے کہ
 نہ ہوں نہیں کہ ہم کام ہوئی فرحت

دیکھا وہی جاکے ہم ہو کر سکواں سہولت

ہیں وہ کہتے دھولے ہونہیں اگر رہے
 کہ یہ سر پہ لگا سکو نام دسور رہے
 بدھ کہ تیرے دیکھ کر زور نہ
 اس کے اس گل ہر کار کے رہے
 ہم انہی کے سر پہ لگا رہے
 مجھے کہ کس مدد ہو جاوے کہ
 رکھنا ہو خانہ دل تھا اس ابد رہے
 می حسن و حسن کے فضل کا لکھ

فرہار رہا رہے سہن ہیں اوسر

وہ کہ کہیں اوس کے لک رہے رہے

تم من تو ویده ابا التولخ ترهنگا بکونک ربه و من آتیه کهر رهنگا
لعلب اولک خوتک مد لغار بهنگا انهلونج در بر حار و خونی جگر بهنگا
بوکله مواعه او من کل کل چمن بکه حبس جابه و ده ور بدر رهنگا
خاک لوتک استیخ ضدل هو الکفنگا آب گور من پی بکونک کور بهنگا
بموشیر دور او سکار خال من چ فکرو و هار من پی جک خال رهنگا
جادر پی خانه ابا و اسد لین من کلونک ابا و لیون ز آب و برال کهر بهنگا
نورث ترهنگا ملک کا عالم رو و کج شبنم ابر ترختم ترهنگا
شبنو کوبال سکه کوبال من چ مام کر لکامانم خم لوجر رهنگا
لبنج نه و کج کور ام لکدم من کل احوال حاکب بنا لوم و گر رهنگا
کرتم نه با من بوکله بخور بهنگا فرحت
و بر منش با نر او سکوم مفر رهنگا

ببر لک سحر جوبونده کوکس کوی سحر زمر علی دخی جوش سحر ده زمر ده دهر
بوایه سر و او کاف حاکب من چ عمر منک لیک آتیه حاکور لهر حاکر
نردام من لکیم جوش نوحه فده علقه سحر در لک سحر جوش نوحه فده علقه سحر

وہ جو بہتر رونی برہم طلبی اور سید و کبریا کے
میر پر سیر و طرک کے جو گشتِ غم و دواعیہ فرود آئے ہوں گا بھی
کہاں تان لالہ و گل کے جو ایشی وہ ہوا زمرہ چھین کر

[illegible]

نانو سار بر سر مرده واه کا
 بالین نانو سار مرده کی مرده کا
 چشم سارین لگا به روبرو سار کا

انکھنیں رن ویدہ انجم ہو ہیں
 بوسہ آہ کہ ایک عطر سے ہیں
 کیا جاوے غم میں ہیں کو کو کر کے
 تلواری کا نو صدقہ ایسا ہی کیا و
 نہ کو چھپا کر لے لیا انہیں فلک
 جو ان شہر میں ہیں اور کچھ سنا
 ناچند انظار آتے ہیں رنگ ماہ کا
 بیاہنیں کس سے کنا را بہہ جاہ کا
 دلش سر تپانہ دور جلاوہ ماہ کا
 نایب دران ہونہ صر اسکا لکھام کا
 منگورنہ و کنا نا بہہ دور سیاہ کا
 انجم کامہ کہاں کہ مقابل ہو ماہ کا

ہی اعجاز کجک جناب امریکہ

روح کدار و رمون میں اول بجاہ کا

دلالت کدہ بر سر بار چہ کا
 پیش جو ان مورخ و درابر و
 ہمنے جوں ہر لوکل میں لکھت
 شیخ مسیح و کبا جانی محراب حرم
 حبس سے و بیکے جلد درانی نور جہ کا
 اپنے کرد کو سہی رہ گئے بکبار چہ کا
 بار مخلوق بہ سر امانہ رہنا چہ کا
 سر راو بیکہ وہ ابر و رخسار چہ کا

عبد کون سر رہ مینے کو با ہم فرحت

اسطویش میں اور ہر سر وہ طر حدار چہ کا

عطا اللہ

خط یکدم نهو کا مجھ سے ہیں مر جلد
 کی بزرگی عیروں کو مر رہی نہ تھی راہ
 صحت سے مدام خدا با بنویں کہ
 کائنات کو کیا یہ مرا سب چراغ کہ
 خالی ہر کسے مرا نوجوان کیستہ حباب
 لایع وصال سے کل جوان ملا بھی
 کس کل کی گشت زمین میں کھڑا نہ
 حاصل ہی بے نیازہ کل اسباغ سر بھی
 در آہ اور خلوت کو چاہی اور جلد
 بے گنج کہ مجھ سے فائدہ نہ ہر جلد
 مرانہ ایک دم کہی دل و دماغ ہر جلد
 اگر رو شیعہ دل کا سبب فائدہ ہر جلد
 نادان کو کس مناع ہر اما ہر جلد
 محروم بے وصل سے ہی جسم ہر جلد
 ہی مکار ہر کو غنی بکتر جلد
 بی نسبتہ دماغ اور کھا چکی ہر جلد

و بیکہ کہ نہ نہ تو اوس خدا سے نہ مل

فرحت وہ کہ لکھ میں کام انبار جلد

ڈونبا بمان کار اپنا کو اراکب
 لکھ کسے کا تمہی ضرور ہے جسے کہ
 خاں میں کس کس میں صورتیں ہیں
 جسے مولد ہر سرور و بادشاہت
 چاہے سر آن جو کوئی بر نہ گذار کب
 میں مٹو جی ہی وہاں سے نہ مارا کب
 اہل میں رلف کو نفع پہ سنوارا کب
 و حریف ہر وہاں سے ہر تارا کب

دل زبجی کسی اوس بن سهر کا کہی رور و سر شکر سہارا کی
 حسرت و بد ارغی منکبہ اعلیٰ قلم میں نہ رخ خواب او کا لٹا را کی
 صبح و شام کی دنیا الی نہیں کہہ او کی خوشی نہ وہی سہارا کی
 بہانہ کیا تھا بارت مسز عرب جس کدالہ بے دل شہر بکار کی
 وہاں یکے میں باشندہ سر پوچھا و الکا
 گور و حمان بد سمت انی اثر را کی

بہ تو نمون کہی باد صبا کا ہوگا دل مرا غم لظہر و شب و اہوگا
 منہ جہا لبتے ہونم و بکیم ہر صورت ہم سے بے فکر تو بیلد کا ہوگا
 سب کا کہوں ہے ہمارا ہر وہ جو ہے رو کو خوشی ملک بہرید کا ہوگا
 آج کا وعدہ وفا کئی منہ فونے حسرت ہو کی جو امروں سر و اہوگا
 عشق میں فیت کر ہو کی جھڑ گریہ انویہ لکھا تو بد ار دل ان ہوگا
 رہائی بکری ہو رہی ہے گویا گریہی وضع سر تو بہنو کو سو دا ہوگا
 رہا و بوار کہ نہیں شہر میں کہہ ام کہی دس فور اب لکھا مگر دامن صحر ہوگا
 عین جو رو و لکھا کہ داو دامن جا کر زخم

پارا

سبل رسکونک مور و کش دریا موگا

نبردن جهان مار لعل آرد و جگرها را
خونال شور نامر ابوالی کهرها را
وزیران مرزا دوس در موکا فقه
مکابهی و طیف نام و سحرها را
نهی ام طراب سید و لکونیا رحمی
احوال عبرت کانتا کیم مکرها را
روشن شمع کیم حب تصور زنی
سینج منی مدعیت من و کیم کرها را
دلمو مو نقد جان نم معش عشق کیم
هم مصعب عباد رعی ضررها را
فهمان کیم را بدیم جو شمع صبح
مرطک سینج سر عزم مفرها را
لکلیف سبکس بر دهر و حکم
دشمن موار عکاید ال و برها را
مخبران هر دهر و لکاید نام من
لونا سبه غم که اگر نکرها را

دالسته وصل او کاس نقد جان به فرحت

طام نهان مر در کاوه سیم برها را

اسلمو اشک جان کیم کیم با
روح عباد عزم من آفرین کیم با
مرطک کیم نو و لمانی عبادنا جو
کردون و دل و محکوبون حکامی طلا با
فراسی سر این بوجها عود کیم در حکو
کیم رتو محکوب و موضع سرستا با

طی کر طه فلک کو ہی مہی لادھان تک
 اچھانہ مولا بعد کثرت سر کر کے کہ
 کیا کہیہ جو غمت انگلیں اوپر سر پریم
 نامہ جام کاک بد کو کہیہ سر پریم
 آتہ لاکر سر پر آتہ ہی شکر پریم
 ہر آن جس کو ترسندہ دل ملی
 اوس بارش کو لیکس کہیں بنا یا
 پوشیدہ راز دل کو ہر جذبہ ہی چاہا یا
 ہم جہمونی لکھ سر پر بنی گرا یا
 ہوش بگردن دل سر پرمان پہلا یا
 اس آہ ال پی در پس کہر حلا یا
 اندوہ عافی فہرہ روک لگانا یا

ہر لکھ شکر کو بالک پریم ہی فرحت

مضمون بد رس عزال کہ مکتوبیت ولایا

بندہ نہیں انگلی کہ اوکھ دفعہ ناموا
 خورشید در یکدم اوس کو کوئی دلا یا
 ہی خدائی جہم و لکھ ہی ہلا یا
 لکی تو کہ نہ نیا اب ہم برجا ناموا
 فخر جب کہ کاکہ نور فک سر لکھ
 کتہ اس کو کہ ہی براب جہموا
 جب ہو منظور کر لکھ لکھ سر پر لکھ
 ہم دل صد جا روکے روکے لکھ ناموا

سکے احوال دل مروع و زو کوئی

ماجوای فرحت چکلی لکھ ناموا

ادوار

فوط حریف سحر خیز و زین را
 و این صحرای ما در جاسک و امنی بود
 و کاشانه او بر نور و فصل بارید
 رویش ماه سحر زینت کمان روشن بود
 شعله از لکنت بی کیمیم رسد که
 روزی زخم حکایت در آن کلمه جوی بود
 بگویند با مندر و سست سست از خون
 خاک صحرای آب بهار زین کامبرای بود
 جاز خوش محکمی رهنه کو در حریف فصل

بخت کوه دوش سحر کامر آمد فصل بود
 طعنه از عبا که صدر بر او لبر را
 بخت کوه دوش سحر کامر آمد فصل بود
 از شک و غم سحر زینت کمان روشن بود
 صحرای رود و در روی آب تاب
 رعد و صاعقه دل و دل در روی کبریا
 بوجوه و مناسبات و کبریا
 کوه جانا منی که یک کلمه می خرد
 مراد و حریف جاز و زینت ابد و نسان

و کوه دوش سحر کامر آمد فصل بود

حریف سحر خیز و زین را
 و این صحرای ما در جاسک و امنی بود
 و کاشانه او بر نور و فصل بارید
 رویش ماه سحر زینت کمان روشن بود
 شعله از لکنت بی کیمیم رسد که
 روزی زخم حکایت در آن کلمه جوی بود
 بگویند با مندر و سست سست از خون
 خاک صحرای آب بهار زین کامبرای بود

ماجرای تو چه نوادوس و فتنه بار نه کا
 کیون بر سر کمانها کشیده ای دلی
 عین جگر لیس جگر مرا بر روی

دانی و مخمول کو به فرخت بر سر

بطر حلی ای بقدر کب خور کب
 جگر بر سر نه ای بی حاکم و دل
 عین تو همای رسوا سر بار ک
 رس کبر کانه ای عین تو همای
 نه اوست جور و قتل نه اوست
 قدر دانی که در دست مرستی بد
 حشم جادوگر و دلا کرم و جنو حال
 کب نیم جا که بهار و طوفان در کوی
 حشم و اوست و ادبی اوست محبت
 بر من معنی اعتبار معنی فون سلیم مرع حاکم
 اوست حال حل من کف اطمینان

قتل و جادو و کلدان و سران فرخت

با کت مع کا اوست نه در و ر کب

با اوست

کبریا سر دل و دماغ اینا رشک منه کار نه جراح اینا
 شیخی منور سر الحیدر هم کیون برک کربن و ماع اینا
 دیننی سر نه سننه بر دماغ لکه مطلق سر نه ماع اینا
 اشک حقیل سر بری کاکم ی سج لبر بر سر رابع اینا
 اینه کتب شمروده ای فرحت

کبر مواله یجر افع اینا
 بودی مالک سر زانو کب مونا ده اینا خیره زباج و کلدنا لوک مونا
 کی عاشقی کا جور بر قدم کنج حاکم کوروم آدر بر ده جک کور مونا
 خور خور او کب استیج و سر برانی مسی ابوبیانی تک جو بی نا لوک مونا
 ستم نه نانه کبی بیجا کاکلی کاکم نه جان بر گروه بانول بیلدنا لوک مونا

نرک جان و در فرحت بهان اوسک لهر و سی

حر و مانی موال اوس کوهک جان لوک مونا

دسکو کیم درد کامرا مونا نو بیای سی اسنا مونا
 درش مره کی چشم سنان تک نم اتی آدر مونا مونا

سجده بکشتی نه کرنا رک رک بر چمن خنده خدا بچونا
 دامن او شکاکی نه چو زبده هم پوش انا اگر بی بونا
 باوشم بنی نهونا ای فرغت

کاس او کو عو کا کدا بونا

طوفان کشتی غم را هم راجع به سجدات
 نمی گذارد پس سر دهن می می سوخته
 خدایا که در این مری جسم کرنا
 دل اینها که در این مری جسم کرنا
 سرافند و گمان بیا می سرافند و گمان
 ره مشکل گذار پس این حال که بیل اینو
 رنجی که گمان است و اوصاف مطلق
 ده که می گماند و این را محمول بر این
 ره می بر سر که می و اوصاف این
 سر که می بر سر که می و اوصاف این

فدال

قدم بر سجده نعل نورانی نمود که امی بهین سر ماهل موج و عیدالک
 رسان بشار و الدل کی مرنا و بیل بد مبدل ہو کبکارت و سکا شکر لک
 یاد نیست بر کوی طخت کز قدم لعل و جوی بهر صبح بر دروا لک

کینه بول او کو سکنه نی و بیل سر خوانی
 کز سر بهن با و آب و صند و حوت کنا لک

البح جلده ما جانا هوا که و ان کس کهن بید انا هوا
 لباچی نه هم کیه کی و لک حال ترا نه خینا بیانا هوا
 جلا کله و ده دل درار آه جل و غم کاف نا هوا
 بر جبهه و جبهه لفظ آگب اوسی و کیه و دل و درانا هوا

سن رنار که در سوکین

غل بر نادر کاف نا هوا

مروه و صل بار جانه کا مر سب ریش رند گانه کا
 ناب و طاق سپی مور خفت رورک بکانه نوانی کا
 مار سیکانی بر نه لک جان هر قصور ریش سب جانه کا

فایل چشم ہی نہ ہم سرج کبا سر مدکور مہر، کا
 رحمتیاز سرب روک سہی دلف جلف کا
 جتا رہتے ہیں اسلئے فرحت
 ناکہ ہو شور کم رہا کا

جگرودہ ہوا منیر جفا کا کھوٹا میں بد پرنبوہ وفا کا
 کبا ہم کو دل کہ بد وا بہت ممنون ہو غیاں اس ہوا
 ہر وی بات کسے دلے رکھیں جگروں ہو کجا جسے حب
 کلمہ پانی روکے پانی آبرش سحر کہ اوکو مار رکھا جگونا کا
 ہر او اس شیا بدیر اللہ سن نہیں لبتا کوثر نام آت خدا کا
 ہر آفت میں ورنہ لگا ہیں جسے دیکھو کشتہ اس جہ کا
 نہ ہو جی اوس ملک کیا کہان ہم تصور اس اسے کشتہ کا
 ہر عار ہم اوس چشم بد حب لڑ جانا رہا بالکل ودا کا
 کی لکھوں مسکان قیل حبسے ہیں کشتہ ہوں اوس کا ودا کا
 اللہ بر تانہ مافی عالجی ہے وہ در کا تو شہادت ہر رٹا کا

گلزار

۳۵
طلسمی آه من کم آریمو کر
نہیں سرکام کچھ وہی زنی کا
کہاں وہ مریمت مولکا فرحت
سر جو زنی کا اوس کو کہ کدا کا

جہاں تہ لقاں کب
ہمے اوس بارہ صحر کب
سر آئی تو مندر کتنی اکملی
مجھ جب ہوئے تو فرار کب
اھی کدر لک عمر کہ ہم
تو کوشیدن سرار کب
وہنر زنت فرحت من
اوس صحبت سے احباب کب
ایسے آما و خانہ دل کو
وہاں کو غم نہ کسا حرات کب
مروہ اوکھا غضب بہرہ آبر
دوستان اوکھا کو غنا کب
برو دیوان حسن من ہمے
بہت ابرو کو دشنی کب
انہی آہ بد فری ورت
حکرتنگ آب آب کب

دل آہا ہو کر صورت و لدر ہویدا
بہر آہ منے تو کس روی بار ہویدا
خرام اوس سو کلام نقد جالب ہویدا
تو منٹ جاوے تو اوس کو نہ رفت ہویدا

موی چمن ناله بر زلف قامت
 و کلاه چمن است آینه ای بکار آمد
 او کی بر کس چرخ خورشید نماند
 که بدر گشت بیان حسرت و دمار مودا
 ده آینه در نور و در کس نه هم دیده ای
 که این طریقی مرا شکسته اند مودا
 نو آینه می شد این که نامش کعبه بر
 که در آینه ناله نارسا سر مودا
 گل بر نه کرنا عسکری و اولی از جنون
 اگر بیان بر زلف قامت کس کس مودا
 سبک است ره و نور پس این که ای وقت
 نشان یاری بر آینه بیان بهار مودا

و بیک کنته جدا اولی بیان مودا
 و کلاه مرآت و زلف چمن مودا
 جالک و بی مثل اند اگرانی نه تم
 آینه امردن و نور در بیان مودا
 را نگو و چرا در زلف مودا
 که چمنان بهی کس نشهدان مودا
 جای دورنگ فطره که این است
 بهی گرده آفرین و بهار چمن مودا
 ده جو فیض آینه ای کل مودا
 و بیکه او کس را خلوت سرور مودا
 نام حق جوین به چمن مودا
 و بیکه او کس را خلوت سرور مودا
 بر چمن بولد که به کافر مودا
 کون و ده دل ناکه مودا
 کون و ده دل ناکه مودا

کادری

الی ان فی فانی مجرب فی فیاض
 صفت مراد و کمال علی عباد
 کما فی صفت مراد و کمال علی عباد
 روایت بند مراد و کمال علی عباد
 کما فی صفت مراد و کمال علی عباد
 روایت بند مراد و کمال علی عباد

راجی لکھنؤ میں لکھنؤ اور لکھنؤ
 پہل کر لکھنؤ اور لکھنؤ اور لکھنؤ
 کعبہ میں باہم اور لکھنؤ اور لکھنؤ
 بہرہ برکتی اور لکھنؤ اور لکھنؤ
 حسن اور لکھنؤ اور لکھنؤ اور لکھنؤ

بار اولیٰ جویم جہدہ رجا و کینہ
جستہ خاموشی کفر با با
مرد فاور جس کو کینہ انہی
کہ ہم رو کو بد وفا با با

طالع کنایه سببی آبی او کو جو انکس نباشد چایا
کون پس برده کا همسر سببی دروغ سر عسکا بابا
کو ز غافل بن آینه فرحت کو

و محلی تر سر سببی تابنا بابا

نار و آتش اولی که آتش چوب چوب میوه ها
رو در رخسار هم سببی محو کلاه بابا
رو در چهره او دیده بر چهره محو کلاه
کد سببی لکله مرغان ده که در محو کلاه
خاک درون سببی در غایت الوده کو
هو منعم رسیده در صورت بد اراده رو
و هم بن سرگاز در غایت اولی که
به پی سببی که در غایت برای سببی
انست بیانی عیب که و دوم صبر کو
سند کرد بر که ملک نم لو سببی سببی
و ده سببی با و لکله نوزد عفت سببی

بانه دریا

۳۱
 ۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۴۵
 بروم را بنویسی بر رخسار روکش
 اوس ای کجای کسی بر آه و دشت
 افسوس هم ندیکه رسی نوبت
 کبریت شمشیرت بر رخسارم بمان
 برو و او را بر رخسارم بمان
 بزنش خاک نمایی آورده حار و سس
 طول سخنهای تو در وصف قد و مال

د برتری حال فرحت و لذت رویا

چون شمع بزم که سزا با حلا و با

اوستی تارندل افکار با کهن سراغ

عبودت شبانه نعل کسان سربازان

خمن بر سر طوم بیدار دل غوغا

ان لوحیون به معنی سحر و جادو

حرف غلط که طرح سب مجلوسا و با

لیمه بر دکانه عاشق بود که حلال بود گا

طالع بد بود که در دست بود گا

اشک طلوع می نمود از رخسار بود گا

منظر فیل کالینک برهنه از قاتل

عقد نسیان چنین ناله کنان بودی که

مکتوب حرفت بر عرومان بود گا

نکاله محراب سب سب کب

بیتخانه آباد سب کب

خاکلف بر خوانم آه قامت کاکه نامه بر با کاک
کر جسم مردم سق مانند رشک همن زده کرم بر رسوا ک
کل شمع کاکه کاک رشک رود صانی جو کاکه رشک کاک
جنا پاومنه نمع ده مرگ

عصه دود سب برداک

هم بل حب سحر شراب جدا همن جانکه اقباب جدا
کوهر اوس دانت کف صفا و کلمه شرم سی بر شراب جدا
ساق نمزده زما شبنم کرم همن شتاب جدا
دلن احفا بر می ده اسطوخ چشم همن حطوح هو فوار جدا
دیکه کرور حاکم

منه نه ایمانه لهاب جدا

چک در ادکاک بکبار هوا دنده منظر دو جادو هوا
سر خواهر کوئی بار هوا چشم مردم همن اعتبار هوا
سر به این رشک کرم کاک هوا همن بیدار بر بار هوا

خود و عالم بس برکت غافل کج و مرادش بوشبار هوا
النوبه لکاح خشم سی فوت

دل بر بسته بن مجرور هوا

بمان شب بچرخ کس در دهن گریان هوا
دیده نرس میری زو حکا طوفان هوا
کشت از راه بر دوزم بن جران هوا
رفتی نگو سر زو کیه بران هوا
ببینی آن که محمی که گنوا باو
تب بهر نوای جنت بهم رسان هوا
شکر و شکر این باعث عیش بن
گاه مت کشی و راه و گریان هوا
عبد بنان حسن مارکنان نهان و حجت

حیف و سی به بهار اول نالان هوا

کام حب و جانی صاکی معام کجا
خجک همان ستم سب و کجا کام کجا
بکدر ستم عبت اسدل شا کو که
همین لکدم بهر تخته خاک در ام کجا
کشد خورشید کجا کاغذ مار فن
حالی دل هم از سر زو کیه در ام کجا
بهم عشق رکیب محرم به بن و مشوق
کج و به بن در کور و مران نام کجا
جلوه ادو کانه بن مخصوص کو کا و حجت

اما ویدار نوادوس شوختی ارم کام

خاکش در غنای خانه بام	خسب کاتوا مل مکره کو غم
ماه نو کو لوک دور رسیم	جابر جوین نظر اوس بر
در دسته کمار ملک اوس کم	حامل الم نهی هم فراق بار
آه لوک و کینا بد مر حقیق	رأس سیر یثاک مر و الدفنی

رج غنی اوس کا نوادحت سید ررام

خنده رخ حریبان بنه مریم

بر لک لک رنگ طرار حیا	هر کعبه من سیر نو کدر لال رخا
کجه کتبی من زانایان	اوسکی من ننگ فیکه من کیم
مین که کلاک رسه رودن جو ریا	کینه تو طرفدار من بسنج و بر من
جرم و دانه من اسر و نهال	بنای دل و کیم رسه لوط اطفا
کیا لوجو بر حار رسد بسا و لاک	موقعی السار من اسر و نوز
آیند کس کتبی من ررام کمال	رویکه طبع من جو طایر نمل

هر بات به ده کیم به نواد مر زحمت

لزد

میت لوکوبان اوس کوه شمع

چند راه اوس سمت نیت نوحا کا
بریں مد محو الہی شہوہ بہر وفا کا
جرات نہوں کو مانہاں ہے میں لکان
بر سمت نور اس محس و لکی فی لکان
وہ بھی نہ رہے نہ کہیں رخصتی میں
کاشمیر میں نہ نہوں رخصتم کا
دل انبار بھی نہ ہو رہا نہیں
میں کو اچھی سمجھا رہا نہ ص کا
نہیں ہم بار سچ دل اور جگر انا
بولی جی کتا ہو جس کہ قندیل کا کا
لاہول ہر محسول اوس ویکہ ہم
دولانا ہوں اوس ترک شکر ادا کا

وخت کہو آب مرنبہ دلکا کورال

برما ہوں جان جس کہ ہنگامہ عزا کا

جلوہ اس کو شمع شان پایا
کام و پروردہ کہہ جان پایا
ہمسی کدن ملا وہ کرم غائب
کے اوس سج ہم پتہ ہریان پایا
دلو جو ن ظاہر اسیر نفس
سندھ میں مصطر و طبیان پایا
اسی نہ تیکہ کہ رخصی کو
طالب دروہر ران پایا
لا اوس ماہ سہ نہی لیا جلو
چاکر حبیب اور کا جو گنان پایا

دشمنوں کو دست و پا ماری فتنہ ساحل اوسکاوی کی کہانی ما
 جہ کوہن جو دوب کر دیکھا مگر زوراک کے مکران ما
 باغکار کے دور سر دیکھا مرغ گلشن کو بر فغان پایا
 عینج بول کر فتنہ ای لفظ کل کو ایک دم کا بہمان ما

ان لان اور وین مع ہیں

معین وین کو خوش بیان پایا

کبوں منظر چشم سے بار دیکھا رات قرب وعدہ و بدار دیکھا
 زوردار مار بیکار ادا نہ کر کے کافی سیر لڑا بیکار دیکھا
 جہان گاہ عین دیر سے عید دیران ہو کہ آن بندہ ظرار دیکھا
 اس کے نزدیک نہ کی جاسے بے بہ جادو دل سے دیدہ و بدار دیکھا
 سب جہان بیکسو آید کہ دل سے نہ کرک ان شبہ خرد در دیکھا

انسان کی سر بیکین دوست کو دیکھا

نائل کی سحر و بدار دیکھا

بار بونین کا سب کیس کا ہوا شہر آج کے وہ بیت ہوا

مرزوق برشته کار نبوده ز مری
 ز کمر او سکو و بختی بر اندک لعل گیتی
 سینه نهان دست و پاهای نهان جوی
 بر در درگاه شب چراغانی مرغ جالی
 زینا مرغین آب دل افروزه مرا که
 فوج شعله وین غزل الس آب بر مهر

بی طور ناست نہ بر جودہ گریہ
 بہ حسن دل افروز کہان حور و بر لہ
 کسی نشان پاؤں کا انجاء کہ لہ
 پڑنا نہ نہیں بہانے قدم لیک و لہ
 غلام کو بہت تمہیں سکھایا کسے
 ای سنگ و لٹن شہو بہر مد او گر لہ
 ایسے نوہ خگر تر ہی ہر روز
 دعوہ سکندر کو عبت با حور لہ

روح نہیں جاننا بہہ ہماری دوا ہی

ہی مر مد او نہ زور و جگر لہ

بروہ نہان ومانی وہ محبوب در آہ
 بہہ کہم جہ صوف کسان لہ آہ
 معلوم نہیں کیا مر قسمت مانی لہ
 جو چشم ترا دوہرے مرانا نہ مر آہ
 داغوں کے حکم کہ ملد در ہوا کہ
 فسیبی ناما سیکونہ وہ کل اوہر آہ
 پہلے شمع غریبی کیا باس کے مری
 جوان عمر گذشتہ نہ وہ بار و کر آہ
 مین و در راسی شہر مین تیار با لکھنی
 لک و در بہر وہ ماہ نہ بکھو لہ آہ

کہا جانی کہ طور کوئی جنسا ہی فرحت

رہنا ز غم حیرت دم ہو نہونہ آہ

مکن جہا نہیں نکارا اور بیان پایا
 بنگلہ نوبل ہم او کو ویرہ عیان پایا

سایا ابرو چو منبر نبی بر سر پادشاهان
ایستاده و در کعبه کبریا ایستاده است
نظر ابرو چو منبر نبی بر سر پادشاهان
نشان کون خورشید و در کعبه کبریا ایستاده است
چو پای پادشاهان بر سر پادشاهان
کعبه اوست و در کعبه کبریا ایستاده است
چو پای ابرو چو منبر نبی بر سر پادشاهان
سرانجام کعبه کبریا ایستاده است
خلاصه روی مرزین مطلب است
که کعبه کبریا ایستاده است
نخون لکجه نهایی بار پادشاهان
بهت و مودت اوست
بر رخسار ابرو نمودار نمودار
بر رخسار ابرو نمودار نمودار

نارنجی

گوار کی شمع و برہمن ہیں نیوتی کہ مختلف الخلوہ وہ ولد در ہوتا
 رواج سے و کہا کہ غمخ و دم میں لائی ورنہ ہاں کہی کہ گرفتار ہوتا
 موس کی ہاں رقت الی نہیں کرتی برکاتہ انشس نمودار ہوتا
 ہنار بر سرارت سجود اکامہ نہ ابوع ورنہ وہ ہنر اطلب ویدار ہوتا
 کیوں کہ سمجھیں کہ کو کہا ہے کہ ہر ہات

چون کم سخنم رسکو کما عیب که بر هر مات

جہت سے جوڑ دے نوید سار بنو

چو در برگ های عکس رخ جانان حوا
 آبی جو شکوه احسان بر رخسار ماند
 نماند صورتی بر چشم و لب و کفایت
 از به چادر سرمه ای کونست الکاف
 یکایک کدر غم از رخسار می شای
 لب و کفایت بر رخسار کفایت
 فدر دلی مرز دیده و در فدر
 محبت نرود و کافیت و در حکمت

کہوں کہ میں کہ شکل لطیفہ خزان
 مونسان کتنے برہم کاکا کافر
 میں دلا کرتی تھو اکھام کو بدلتا ہوں قطعہ
 علاء الدین شکل ائمہ را با بند حیرت کا
 نقاب بدھ میں سر نہ ظاہر کرتے
 لکھ بوجھ میں گدرا دوش اس میں
 انگاروں کا بند النج حصص لکھ میں
 حرم جہ و برہمنی جاکر جو کو دیکھنا ہوں
 نہ نہر نادی جی جی و با منظرہ آخر
 بنے کتوں کی نسیہ نسیہ کئی دہائی
 تن و جاکا علاء کار و با نسیہ اصل قطعہ

نہیں ناما اور کوئی نہ ہو اسی صورت کا
 غرض کہ میں اس میں میں سر عورت کا
 مر رہی تھو ہمارو دھون لکھ میں
 بدلتا ہوں شکل ائمہ را با بند حیرت کا
 ایشا اور اس کو نور میں پرور عورت کا
 کئی تہاؤں میں لکھ میں اس میں
 کہ ناکوہ لکھ میں سر اور اس میں
 کون کی نسیہ کئی دہائی
 عورت کئی نسیہ کئی دہائی
 ہوا اور کار و نسیہ اس میں
 جہاں عورت کا

اسمارانامہ اعلیٰ لکھنؤ مارچ و فروری

نبرو کا ختم و مل جاوے گا اور ان فاسد کا

متن خود و کلام کی نیایا می نگار
چون شیر و گوسفند پلایا می نگار

بنام لوح دلیم و نفس و غار دوست مانند سر نوبت میایابی نگار
 بر چه کجا جگر میخیزد اوس رک و رنج رویتا نوید کنی ده میایابی نگار
 او کجا حرام نسیه میخیزد کجاکر باو گلب نوید کنی بهلایابی نگار
 بر چند زه بخت بر من لیکن ای سپهر اوس مه کار فرق سے سبایابی نگار
 جگر میخیزد که ملک است و سر کر نی چون لاله رخ دل به ویدایابی نگار
 بر چند تم چشم او نهی اسکو لبک نظم چون ماه دایع دل به ویدایابی نگار
 انکلا و نسیم من من جو میخیزد اوس کلک نار غم سے میایابی نگار
 کمره نهی بر میخیزد نوید کنی لک حوت به ویدایابی نگار

تم کنایه من بهی حال تو بروی

دخت کجاست اوس بر لایابی نگار

بی اوس کلک من بهی حال تو بروی روان بهی حال تو بروی
 کجاست من بهی حال تو بروی در بهی حال تو بروی
 کجاست من بهی حال تو بروی در بهی حال تو بروی
 کجاست من بهی حال تو بروی در بهی حال تو بروی

لک حوت

کھون کی باجور کر سب دہرے
کراچو قنواہ الوکاکی نورک محزون نہا
رہا رومہ الکو روک اور کجھفتی
نہ اگر کجھ سمجھیں کہ لکڑی فرعون نہا
بس ارشد جو ایک شہی زمار رکھا
بدیہ تانہ تر جھوٹا دہ باکو رسو نہا

دو زانا اس لکھاہ ست کا میں سہنی دھت

جس دیکھا روک کجھ کرک ہی انکھو لکھا معز نہا

وفاق وقت میں دیا صاحب
تمنے کی کام بندہ کی صاحب

لرم خوش نمہار عرس دیکھ
دل رہا جلد نہا صاحب

کھو گئی ہی بد جھفت لک
یہاں سچ ہی بدہ باجور صاحب

نم ہی طرف نہ او ہی
مدد کا ہی مدد صاحب

بہو گئی کھو گئی نمہار در درک آہ
ایسے ظالم ہی نار صاحب

نم کیے جس لکھل کجھ س
ہم ہی لک کجھ نہا صاحب

نم ہی لک کجھ کجھ بر لکھو

کون رسکو کی بہا صاحب

نہون عہد نہ لکھو دہ صاحب
ہم ہی سچ ہی صاحب

الفلوجین میں جسے نرکس ناصد میں دیکھوں راہ صاحب
 تو مارا غم میں دل کو لاکھ شہر پرانہ صاحب
 ہوں نرا کد اور زمر جاہ سب کتنے ہیں مجھ کو صاحب
 کب دھڑکے نہ نہان و کنا صبرت بہر مجھ کو آہ صاحب
 کہ نہ مشکل میں ہوں حیران تیر نہیں کب لکھ صاحب
 کون فلج سے رنج نہ رہتا یا
 دھت کا کب آنہ صاحب

بہ صورت تم اپنے ناطہ منظور ہو صاحب تمہیں بھانپیں ظاہر میں کو منور ہو صاحب
 برہنہ رکھ رہا ہوں افسر ماعت تمہیں نزدیک سمجھنا ہے غم دور ہو صاحب
 ہر دور و مکان سب کو سمجھتی ہو تم امان صورت پرہیز کو دور ہو صاحب
 تصور ہم نہا جو رنج نہ نہا تمہیں کب دوسرے نسب تم را باور ہو صاحب
 ملاو جالی دل سبکوں و دل سے اپنا آب دھت

گردن پر دھجی نہ بہرے دور ہو صاحب
 مر و دل نگار کو نہا اضطراب رات اسی مرغ غم کو نہا اضطراب رات

خود این دنیا سبب جام شراب رات بنیادش بر کاه دست نکو است رات
 در دلف کبود بهدوسری جوهر کینه و لک و جگر طبع هواست و تاب رات
 خیزد شب پر پرده رخسار دلف ارس روی بر دروغه که نه زلف رات

نما باین صبح ارس همه به میر کمانی

خدا اگر نهد سر به شتاب رات

چو کسی طبعش این هوشان و رات عید رهنه بر اکی مان و رات
 دل نالان مرا جگر کی طرح که ناله ناله و معان و رات
 مشعل مهرومه کو روشن کر از کوه بود سری آسمان و رات
 بر برینت این کور حمان این سبک و نهمی ناله و رات

کعبه دور کار قتلکبه و رات

کشت و خون بر سی می و رات

چشم بر لب رکب با عت و لک و احوار رکب با عت
 بهان بر دل حاف شکل اتم و مان سزده بر غبار رکب با عت
 زلف ده گوشت بر لبان و لک و رشت رکب با عت

دل پر سحاب بکاش بر دهم مصطوفیوار کی بافت

فره و کسلدنی و بین این دخت

رنگ کبریا کی بافت

چشم کو الکا اسطار هر کج بفتح حراں روی کار هر کج

روز و دوا و پری شاد و جویان جرم ج این سر سار هر کج

کوه بخت نهانی که گیسر وجهه دل جوسه بین بفوار هر کج

کل نه ز رهنی کرد منعم رب کو برونش نه غلب هر کج

سکه و رشید هر کج دخت

مورد و لطیف کرد کار هر کج

جاسته رهنه ز به محضی مکن کج سحر بخت جهمی آیت و لوله بین کج

ز طوطی برین ابا و کب و کله و کوه کل سماره بکار هر کج

اوسا بگوئی سر و خیمه آک و یا کوهی رهنه آب عقیق بین کج

رود و کوه رهنه رهنه بین خون شمع جوی کج بو طوطی رهنه و کج کج

کوه بین اوسا آک و کج چاه بین هر کج کوه و غنیمت رهنه و طین کج

الکر

ای کز دل سمن من بریند که کمان
 و در میان و بر شمعین و بر جل من
 چون شمع بر لبه من نشسته که بر آن
 و حب غزل که بود که جا و کرد و موم

سحر سحر که نمبار سحری بد سحر

نادیده ای که کمان بر کل کل که سحر
 بهشت از منت که چو کوی السهیل که اول عالم
 بون چکان و در کوی سحر و در کوی
 اسب بدابر که جاسی بر کوی که کما
 کل تو سحر من نه سحر اول صحر و دجعا
 سحر من حرف من سحر من سحر من که
 نو و دماون سحر من مار که کما عالم
 سحر ما که کما و در سحر جان
 کما و در سحر من سحر و در سحر

مرض عس نور حال کا ایک فرصت

کر چھٹا ہفتی سہ ماہ اسرار کی سحر

کہو طیف انداز طبع کی سحر	کھنکھنے سروال بجا بجا کر ماسکی سحر
کرد باغیچہ داغوں میں آج بے بار	ورگہ کیا لطف سنا اپنے دل ویرانی سحر
ایسے داد پر ہم اویں نواب رودنی	کہ خدا رو در بے رہ جا دھماکی سحر
آج کو آب میں کوڑھ جھماکے دیکھ	کہ صفا سے تمہارے روز وندانی سحر
کہ کہیں ہم کرمان میں اٹھا کر	منہ جھانپتے ہو تم کو شہ و افغانی سحر
جسے رستہ میں پروریتے ہیں کوڑھ	رنگ جسم کہ کہتے رہتے ہیں مری سحر

دلہا کی اگر حیرت و زان لے فرصت

کزر و آب بھی چلنے کی پرسنا کی سحر

روشنی دماغ کون سروال ویرانی سحر	کہتے طرح کر جانند ماسکی سحر
منہ آب میں اوس گل کی بیک نسل	رشیانی طرح وانی پرسنا کی سحر
جو کہ نسل کو جھٹانند میں طوفانی سحر	خون از باہر ویدہ کر ماسکی سحر
قطع اب کی خفا جھونک روکو	کہ نہ باور لاکھ کر ماسکی سحر

دلہا ناز

دلمانی مارگ حیرت لطافت
 نہ بنا کر دم رلف کہ آب بیان رہے
 سرکف ہم ہیں نہ آب کچھ ناہر سنا
 ہو در حیرت طمانی لیس سوسان سید
 تہمت کھوں نہ دیا دلے بیانی حرام
 شکر اللہ کہ ہر الجنا ہے قانع ہر دم
 دواع کو سید کر کر و دل رہے رہے
 صبح گیا کہ ہمارا لیس اور مانی سح
 صورت حال کر کھانچ لک ایک سح
 ای سح لکف آب سے بعد لکی سح
 آہ یوں مرنے میں سول سترہ لکی سح
 کل جا کر مانی جب رہے ملک مانی سح
 دلو الجنا کی زلف مانی سح
 لطف ان کہ کسان لک رہے مانی سح

کہا جھک رہا نامدہ مانی لکی دھت

جلوہ اب تو کسان نہا سہ کھان کی سح

بد مانی ادس سحر و کر و بر و کر طرح
 والہ لکف آہ ادس مانی مانی
 دیکھ مہر و جھک دیکھ آہ مانی مانی
 رلف آجان بار سحر مانی مانی
 جھک مانی ادس سحر و کر و بر و کر طرح
 والہ لکف آہ ادس مانی مانی
 دیکھ مہر و جھک دیکھ آہ مانی مانی
 رلف آجان بار سحر مانی مانی
 جھک مانی ادس سحر و کر و بر و کر طرح
 والہ لکف آہ ادس مانی مانی
 دیکھ مہر و جھک دیکھ آہ مانی مانی
 رلف آجان بار سحر مانی مانی

نور و رس سسہ کے ہیں اب الوسیح کی طرح

تہنہ مرا کہ کرمان ہوا سرخ	ہر دم کی ہور و طبع و اعمال ہوا سرخ
کہ سبز ہوا در کل و اعلیٰ کہ لگی	خجستہ سرخ لادہ لسان ہوا سرخ
آبا و جمن ہن وہ مل نو تو خجل ہو	و دمن سرخ کھنکھسا ہوا سرخ
کہ نہ کہ دن سرخ مای و زریں کواد	ہن کہ کئے خون آہستہ کہ میدان ہوا سرخ
و بیک و لب کی اوس خوشی سرخی	خجستہ سرخ دل جہان ہوا سرخ
اوس و شہناش کسا و اوس ہن	سزما قدم سخی مر جان ہوا سرخ
کہ و بیک نور اب ہر دم کہ نہ غمی	ہن روٹے ہر جہہ کہان ہوا سرخ

و دمن کھنکھسا ہن ہر کھنکھسا سرشار

طہر کہ ہر صفی و برون ہوا سرخ

جن ہن کل نظر آبا و جہہ کہ مانند	نور و جمن کہ دہن ہر دم کہ مانند
کہ نہ کہ نام عام اکبدم ہن عالم کا	لکھاہ اوس سرخ آبدار کہ مانند
ہن کہ نہ کہ اوس کہ نہ کہی آہ	جو و بیک سر و کو تم قدر کہ مانند
شہنہ اعلیٰ کہ نہ کہ و تہا و کو	نہاہ سرخ ہن کہ مار کہ مانند

و لادہ ہن